

kaznovala, ker sva menila, da imava angela, kaznoval ga je pa Bog. Padel je z drevesa, ravno ko sem prišel zraven, in nogo si je pohabil. — Jaz skočim po zdravnika, ti mu pa ovij nogo z mokro cunjjo.“

Še isti dan je prišel zdravnik k bolniku Mihecu. Noga je bila hudo poškodovana in bati se je bilo, da ne bo nikdar več zdrava, pa izurjenosti zdravnikovi in molitvi materini se je imel Mihec zahvaliti, da se mu je skoro obrnilo na bolje.

Trpel je grozne bolečine. Zdravnik mu je djāl nogo v stiskala, obračal in sukal, da je bolnik Mihec bridko stokal in jokāl. To je bila huda kazen!

Čez nekaj mesecev Mihec zopet vstane. Pa nekam silno sram ga je bilo. Skoro nikomur ni upal pogledati v oči. Sram ga je bilo, neizmerno sram.

„Mihec, idi v očetovo sobo; oče te kličejo“, veli mu mati.

Mihec gre počasi, pritisne nalahko kljuko, stopi noter — ali k očetu ne upa. No, pa oče Smuk ga pozove prav k sebi in mu dé resnobno:

„Mihec, ti nam delaš sramoto! Mihec, ti nisi vreden, da bivaš pod našo streho. — Naj bo, Bog te je kaznoval, ker si delal škodo, On te je tudi kaznoval, ker si lagāl meni, svojemu očetu. Od danes te ne smem ni enkrat več videti s Poldetom. Če se mi ne poboljšaš, jaz in mati ne skrbiva več zate. Pojdi in prosi še mater odpuščenja in zahvali se jim za skrb v boleznih!“

Mihec je šel, pokleknil pred mater, sklenil roke in prosil odpuščenja. In kdo odpusti rajši nego srce materino?

Poslej je bil zopet Smukov Mihec vzgled pokorščine dečkom in deklicam. Nesreča ga je izmodrila, ko je bil gluha za očetove opomine. Nesreča mu je bila v srečo.

Rastislav Posavec.

Jasni in temni dnevi.

(Povest v pismih. — Spisal Angelar Zdénčan.)

VII.

V Menišiji, dné 12. velikega srpana 1885.

Ljuba Mimica!

Glej, sedaj sva si začeli kar ob letu dopisovati. Jaz Ti pišem za god in Ti pošiljam tisočero pozdravov. Želim Ti vse, kar si Tvoje srcece želi. Sporočim Ti, da je Tvoj bratec na počitnicah. Pa že po ljubljansko govori in se gosposko nosi. Ko je prišel domov, se je šel g. župniku pokazat. Pa pravijo, da je menda pri prvih v šoli. Oh, če bo gospod, kajne, da grem tudi jaz za družico? Kajne, Ti boš pa kuharica? O blagor Ti! Ali nekaj me skrbi! Pri nas so se pogovarjali, da ne bodo mogli naprej šolati

Janezka, ker hiša propada. Pretečeni teden so prodali Tvoj oče gozd za 3000 gld. Pa so spet vse zaigrali. Potem so zopet po navadi razsajali. Materi so razrezali vso obleko, stolkli poročni prstan, razbili vrata . . . Sedaj jih bodo deli pod varstvo, kakor ljudje pravijo.

Veš, pa Tvoja mati so res potrpežljivi. Nikdar nič ne potožijo, če oče tudi vso noč razgrajajo. Zjutraj jim že nesó na posteljo črno kavo ali čaj, sploh kar si želé. Toda oče, komaj se naspé, pa hajd spet v gostilno. Jih že slednji dan kliče kak zapelivec. Veš, pa se menijo ljudje, da jih „njih prijatelji“ zelo sleparijo. Igravci se zmenijo in ogledalo tako postavijo, da vidijo v njem očetove karte. Seveda potem je lahko izgubljati.

Ne smeš mi zameriti, da Ti to pišem. Vem, da Ti je hudo, zato le moliva obe za očeta. Morda še ne veš, da je Pangretova Ivanka umrla. Bila je Tvoja velika prijateljica. Silno lepa je bila na mrtvaškem odru: kakor angelček. Me dekleta smo ji zadnjo posteljico tako okrasile, da je bila vsa v cveticah, pa na smeh se je držala. Jaz bi tudi rada tako srečno umrla. Ali bi Ti ne?

Piši kaj kmalu pozdravljajoči Te

Anici Turk.

VIII.

Bistrica, dné 20. velikega srpana 1885.

Mila prijateljica!

Žalostna sem bila Tvojega poročila o naših domačih razmerah. Vsaka Tvoja beseda mi je bila kakor dvorezen meč, ki me je zbadal v dno duše. Čeprav so moj oče na napačnem potu, vendar jih ljubim, ker so mi — oče. In ker jih ne izpreobrneva s tem, če pisariva o njihovih napakah, zato te prisrčno prosim, ne piši mi več o tem. Lažje bom prenašala bolešt, če ne bom vedela vsega, kako je. Raže moliva obe za njihovo dušo. Vem, da boš ustregla moji prošnji.

Janezek mi pogosto piše in se dobro počuti v ljubljanskem mestu. Tega pa nikakor ne pustim, da bi šel iz šole, ker se tako dobro uči. Jaz dam rada zadnji krajcar, ki si ga pri teti zaslužim, da bo le študiral naprej. Drugo leto — pravijo — bo šel tako in tako v tisto ubožno šolo, menda ji pravijo Alojzijevišče, pa bo z vsem preskrbljen.

Pa kmalu bi Ti bila pozabila nekaj strašnega sporočiti. Veš, v našem trgu je pred kratkim strahovito gorelo.

Bilo je proti večeru. Kar se oglasi krik ljudi in župnijski zvon, ki oznanja strašno nesrečo. Vsi hitimo prestrašeni venkaj; Krajčeva hiša bila je že vsa v plamenu. Predno je prišla brizgalnica, se je že vnela druga in tretja. Medtem se je stemnilo, nebo je žarelo krvavordeče, da je bilo grozno gledati. Ljudje so vpili, kričali, jokali in vzdihovali. Tako strašnega večera še nisem doživela. Nikdar ga ne pozabim. Ogenj se je širil dalje, in celo noč ga niso mogli pogasiti. Le dve hiši sta bili vmes, pa bi bila tudi naša pogorela. Mi vsi smo nosili blago iz sob na dvorišče in na vrt. Oj, kakšne

razvaline so bile drugi dan. Škoda, pravijo, da znaša več stotisoč. Pogorelo je okrog 20 velikih hiš in trgovin. Zažgal je neki trgovski vajenec iz sovraštva in maščevanja do svojega gospodarja, ki ga je bil kot siroto vzel v svojo hišo.

Ali ni to grda nehvaležnost? Gotovo ga bodo hudo kaznovali. Pa kaj pomaga, ko ne more škode povrniti. Jaz sem pa hvaležna svoji teti za dobrote in slednji dan molim zanje. Sedaj so se ljudje malo umirili; pozabili pa ne bodo dolgo one noči. Mi smo skoraj tri dni spravljali v sobe, kar smo v eni sami noči iznesli na vrt.

Piši kaj novic iz Menišije

pozdravljajoči Te prijateljici

Mimici Dobravec

Golgotski križ.

(Zgodovinska črtica. — Sestavil A. Zdénčan.)

Zakaj beseda o križu je pogubljenim ne-
spamet, nam pa, ki se rešimo, moč božja.
I. Korinč. 1, 18.

K jerkoli se razlega krščansko ime, in se širi katoliška cerkev, tam se dviga tudi zmagoslavno znamenje našega odrešenja in naše vere, sveti križ. Ž njim pričamo svojo vero, ž njim spoznavamo presveto Trojico.

Križ vidimo na odličnem mestu v domu vsake prave katoliške družine; dviga se ob stezah in cestah, potih, blesti se na vsakem altarju. Ker je križ tako razširjen in obče poznan, menim, da ustrezem mladim znancem, če jim popišem ob kratkem zgodovino svetega križa.

I.

Starim narodom je bil križ sramotilno znamenje. Pri Rimljanih niso smeli križati nobenega državljana; le sužnje so križali in barbare, to je, neomikane ljudi tujih narodov. Ko je pa Kristus s svojo smrtjo na križu posvetil križ, zadobil je čast in slavo. In sedaj se sveti križec na prsih močnega in slavnega moža, kakor tudi priproste deklice.

Judje so imeli navado, da so na mestu križanja zakopali v zemljo križ in druge k njemu spadajoče reči. Tako so zakopali tudi Jezusov križ, a skrivaj in ponoči, da ga ne bi kristjani dobili v svojo last. Vendar so kristjani visoko cenili in spoštovali vsaj ono mesto, kjer je bil Zveličar